

det afgørende. Det er $\frac{2}{3}$ af Forslaget, der saaledes straks erklæres for ikke at være afgørende. Ministeren lægger Hovedvægten paa et bestemt Punkt, den første Trediedel, nemlig Oplysningspligten, og der kommer vi allerede ind paa et saa meget mere begrænset Omraade, at der er langt mere Mulighed for en nyttig Diskussion om dette Spørgsmaal.

Hvad er det nu, Ministeren vil have Ret til at fastsætte Oplysningspligt for? Det er udtrykt i § 1, som lyder saaledes: „Til Kontrolering af Prisers Rimelighed kan Ministeren for Industri, Handel og Søfart af alle og enhver kræve meddelt de i saa Henseende fornødne Oplysninger.“ Jeg vil mene, at naar man nu er inde paa at skrive saa flot, som denne Paragraf er skrevet, saa kunde man lige saa godt skrive endnu flottere og sige, at Ministeren er bemyndiget til at forlange Oplysninger om hvad som helst af hvem som helst. I Virkeligheden staar der det samme i denne Paragraf, og det er for meget at gøre det paa den Maade. De Priser, her er Tale om, er jo *alle* Priser, paa hvilket som helst Sted i Samfundet de optræder. Hvad enten det er Førstehaandpriser eller det er Priser, som er paavirkede af en Række forskellige Faktorer, om det er Haandværkerens Pris, den handlendes, en Gros-Handlerens, Rederens, Producentens, Industrimandens, Agerbrugerens Pris, alle Priser uden Undtagelse, hvad enten de har Interesse for Samfundet eller ikke, er underkastet denne Oplysningspligt.

Det kan der ingen Mening være i at begære, selv om man er ganske klar over, at det ikke kunde falde en forstandig Mand som den nuværende Statsminister ind at benytte denne Bemyndigelse til at gaa rundt omkring i Samfundet og spørge om hvad som helst. Det er jo slet ikke den højtærede Ministers Mening at gøre det. Hans Mening er at ville spørge om det, som har Interesse for Samfundet, men saa bør det siges i Forslaget, hvad det er, Ministeren virkelig vil interessere sig for. Det kan, som jeg sagde i min første Tale, ikke være andet end Livsfornødenhederne i denne Forbindelse, og idet vi kommer ind paa Spørgsmaalet om Muligheden for at tilvejebringe Oplysninger om, hvorledes Priserne paa Livsfornødenheder dannes, er vi inde paa

et Omraade, hvor man rundt om i Verden betragter det som naturligt og nødvendigt, at Samfundet har Evne til at trænge ind i denne Prisdannelses Historie.

Det er ogsaa af Statsministeren bemærket, at jeg havde sagt, at det vilde være en saare uvenlig Handling at vedtage dette Lovforslag ubeset i Dag og i Overmorgen give Ministeren denne Lov; thi hvis Ministeren havde faaet en Lov i denne Form, tror jeg jo nok, at Ministeren ikke vilde benytte den umaadeholdent, men hvad vilde Følgen være? Ja, Følgen vilde være, at enhver, som følte sig ilde berørt af en Pris — Købmand A.s Pris i Butikken i X-gade —, vilde komme til Ministeren og klage derover. Thi det er jo slet ikke endda de generelle Priser, der her er Tale om, men ogsaa de mest individuelle, Enkeltmandspriserne, der omhandles her i § 1. Som et Eksempel, som det ærede Medlem Hr. Lange nævnte fra den Priskontrolkomité, som var nedsat, viste, har man jo dér behandlet indkomne Klager, som strakte sig over en Række af Omraader af Interesse og Ikke-Interesse. Den højtærede Minister sagde meget rigtigt overfor disse Klager, som var kommet ind til Priskontrolkomiteen, at der maaske kun var 3—4 af de vedkommende Spørgsmaal, som havde virkelig Interesse. Men Ministeriet vilde, naar man ikke giver Loven en bestemtere Begrænsning, blive Genstand for et endnu større Bombardement af Klager, end Priskontrolkomiteen var det. Og naar Publikum efterhaanden saa, at dets Klager gik i Papirkurven, efter at denne Lov var vedtaget, og at den anden Række af Klager, som var blevet undersøgt, ikke førte til noget som helst, idet Ministeren ikke vilde være i Stand til at finde nogen Løsning paa Spørgsmaalet for den allerstørste Del af disse Varers Vedkommende, ja, saa vilde Klagerne fra Publikum blive saa store, at jeg tror, den højtærede Minister vilde sande Rigtigheden af min Bemærkning om, at ingen uvenligere Handling kunde begaas end at give Ministeriet denne Lov.

Nu svarede den højtærede Minister, hvad jeg naturligvis kunde forudse, at det syntes han, man burde overlade til ham selv; da han selv ønskede at tage dette Lovforslag, kunde man godt være uvenlig imod ham ved at give det, han vilde finde sig vel til Rette dermed. Men denne Op-